ATILIM

Kurucusu İ. Bilen

Yıl 11, sayı 6 (125)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

15 Nisan 1984

Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!

1 Mayıs, 1 Mayıs,
ilk dileğimiz,
yaşatacak seni
tunç bileğimiz!

TKP MERKEZ KOMİTESİ:

Ölüm roketlerine, zamlara, işkencelere karşı, iş için, ücret artışı için sendikal haklar için, genel af için, barış ve ulusal demokrasi için

1 Mayıs'ta sesini yükselt!

TKP Merkez Komitesi uluslararası işçi sınıfının savaşım günü olan 1 Mayıs nedeniyle bir bildiri yayınladı. TKP MK'nin 1 Mayıs Bildirisi'nin tam metni gazetemizin son sayfasında yer alıyor.

Zindanlardaki yurtseverleri kurtarmak için daha fazla gecikmeyelim!

2 Nisan 1984 günü, Genelkurmay Başkanlığı tüyler ürpertici bir açıklama yaptı: "Resmi ve adli kayıtlara göre, 26 Aralık 1978'den bu güne kadar askeri ceza ve tutukevlerine girmiş bulunan 63 bin 92 tutukludan 53'ünün öldüğü"nü, yani öldürüldüğünü itiraf etti.

Zindanlarda uyguladığı vahşet karşısında yurtta ve yurtdışında yükselen protesto sesleri ve artık gizlenemeyen suç delilleri karşısında paçası tutuşan faşist cunta, bir yandan bu itirafı yaparken, öte yandan direnişler karşısında dehşete kapılmış cezaevi yöneticilerine, işkencecilere moral vermeye çalıştı. Zindanlarda direnen yurtseverleri, onların ailelerini, yakınlarını, dayanışma gösteren demokrasi güçlerini tehdit etti. "Askeri disiplin ve otorite nedeniyle herhangi bir müsamahanın söz konusu olmayacağı" ifadesiyle, işkence ve cinayetlerin süreceğini tam bir pervasızlıkla ilan etti. Dahası, cezaevlerindeki insanlık dışı uygulamaları haklı göstermek için, direnişlerin "yurtdışından" kışkırtıldığı yalanına, direnen yurtseverleri "anarşist" diye gösterme alçaklığına sarıldı. Genelkurmay, genişleyen af hareketi karşısında, başkaca sarılacak bir dal bulamıyor.

12 Eylül 1980'den beri hep aynı yalan, hep aynı demagoji cuntanın terörüne kılıf olarak geçirildi. Göbeğinden Amerikan emperyalizmine bağlı olanlar, "dış mihraklar ve teröristler" kalkanıyla yıllar boyu yurtseverlere, ilericilere, komünistlere, haklarını savunan emekçilere en korkunç terörü uyguladılar. DİSK'li sendikacılara, işçi önderlerine, ilerici öğretmenlere, gençlere, Köy-Koop yöneticilerine, barışseverlere, bağımsızlık ve demokrasi savaşçılarına, Kürt yurtseverlerine hep aynı gerekçeyle, onları "teröristler" diye damgalayarak saldırdılar. Şimdi dört duvar arasına kapattıkları yurtseverleri yine aynı gerekçeyle yoketmeye çalışıyorlar.

Bir cellat soğukkanlılığıyla yapılan bu korkunç itiraf, büyük bir pervasızlıkla işkence ve cinayetlerin savunulması, zindanlarda direnen yurtseverleri, ailelerini ve dayanışma gösteren demokratları tehdit, bütün bunlar ne anlama geliyor? Faşist cunta dönüşü olmayan bir yoldadır. Faşist dikta-

Arkası 11. sayfada

Amerikan ölüm roketlerine HAYIR!

NATO ülkelerinin savunma bakanlarından oluşan nükleer planlama grubu (Siz bunu dünya çapında bir nükleer savaş hazırlama grubu diye okuyun) 3-4 Nisan günleri İzmir-Çeşme'de Yaşar Holdinge ait Altınyunus tesislerinde toplandığı günlerde, halkımız NATO'nun, onun başına geçen Amerikan yönetiminin içyüzünü daha iyi gördü.

NATO toplantısının yapıldığı günlerde ABD'nin Türkiye'ye Pershing ve Cruise roketleri yerleştirmek istediği, bu konuda gizli görüşmeler yapıldığı kamuoyundan saklanamaz oldu. Ne ki, Genelkurmay, Özal hükümeti ve sahte muhalefet partileri bu konuda kamuoyuna herhangi bir açıklama yapmaktan özenle kaçındılar. Tersine Başbakan Özal, 4 Nisan günü o sahte, güdümlü parlamentolarına pek yakışan NATO'nun 35. doğum gününü kutlama toplantısında yaptığı ko-

Arkası 11. sayfada

ÇETİN BİR SAVAŞIMA HAZIR OLALIM

25 Mart yerel seçimlerinden sonra "Özal'ın ezici zaferi"ni göklere çıkaranların sesi soluğu çabuk kesildi. Türkiye'de koşullar öyledir ki, işbirlikçi oligarşinin en güçlü ve örgütlü propaganda kampanyaları bile gerçeklerin üzerini ancak birkaç gün örtebiliyor.

Şimdi gerçekler ortadadır. Faşist diktatörlüğe geçirmek istedikleri "parlamento" kılıfı yırtılmıştır, sahte muhalefet partileri can çekişmektedir. Anavatan Partisi'nin, hükümet olduğu dört ay boyunca her ay % 1 oy yitirdiği herkesce görülmüştür.

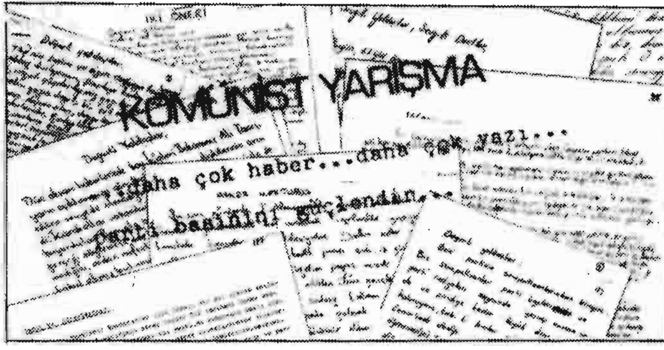
İşbirlikçi oligarşi şimdi yerel seçimler sonrasında da aynı sorunla karşı karşıyadır, özlediği politik istikrarı sağlayamamıştır. Yılların kâbusundan kurtulamamıştır.

Halkın yaklaşık yarısı diktatörlük rejimine "hayır" demiştir. Öteki yarısının "evet" dediğini ise kimse kanıtlayamaz. Tersine, örneğin seçimlerin üzerinden daha bir hafta geçmeden, Karadeniz'de tütüne verilen düşük fiyat karşısında Samsun Ziraat Odası Başkanı Şevki Yücel şöyle diyordu: "Arı tekrar bizi soktu, tütün üreticisi gübre zammına rağmen 25 Mart'da da bu iktidara itimat göstermiş, ancak gösterdiği itimada karşılık ikinci kez beli kırılmıştır."

Koşullar öyledir ki, Anavatan Partisi'nin "oy oranı" önümüzdeki aylarda katlanarak azalacaktır. Bu hükümet kimilerinin sandığından çok daha çabuk yalıtlanacaktır.

ANAP'ın tabanını faşist MHP oyuyor. Bu partinin yığın tabanını yitirmesiyle faşistleşme süreci birbirine paralel olacaktır.

Arkası 10. sayfada

"Günlerdir kafamı partimizin açtığı 'Yayın organlarına haber ve yazı gönderme yarışması'nda bana düşen görevlerin ne olduğunu araştırmakla yordum. Bu kampanyaya katıldığımda parti politikamızın uygulanmasına, partinin güçlenmesine nasıl katkıda bulunabilirdim? İşte bu soruya doğru yanıt verebilirsem o zaman kampanyaya katılmakla işin özüne uygun, sonuçta partimize yararlı olabilecek iyi bir iş yapmış olabilirdim." Yarışmaya ilk gelen mektuplardan biri bu cümlelerle başlıyor.

Vehbi Özer ise "Değerli Dostlar" diye başladığı mektubunda şu görüşlere yer veriyor: "Bu size göndereceğim ilk mektup olduğu için önce birkaç noktayı belirtmekte yarar görüyorum. Birincisi, yarışma olsun olmasın sınıf hareketinin öncü partisiyle yığınlar arasında böylesi doğrudan bir iletişimin sağlanması beni bu olanaktan yararlanmaya yöneltti.

İkincisi, yarışmanın bir koşulu olmakla birlikte, bana göre sınıf savaşımının hangi alanında ya da düzeyinde olursa olsun, 'her tür çalışmada kararlılık ve disiplin ön planda olmalıdır' ilkesiyle, mektuplarımın düzenli ve sürekli olması için çalışacağım.

Üçüncüsü, yazım ve anlatış biçimimin iyi olmadığını biliyorum. Yazdıkça düzeltmek, bu alanda yol almak için bu yarışmanın bir araç olduğunu düşünüyorum.

Ben çeşitli fabrikalarda çalıştım. Mesleğim gereği sık sık işyeri değiştirebiliyorum. Genellikle çevremde yaşadığım, duyduğum olayları, gelişmeleri ve en önemlisi mesleğim gereği ilişkide bulunduğum insanların güncel gelişmelerle ilgili düşüncelerini, kendi deneyimlerimi ileteceğim. Ayrıca açıklamanız için sorular da yöneltmeyi düşünüyorum."

Yurtdışında politik göçmen olduğunu söyleyen İstem Güneş ise önüne koyduğu hedefi gerçekleştirmek, parti organlarını haber ve yazıyla beslemek için neler yapacağını şöyle anlatıyor: "Bence, yaşadığımız her an, hergün karşılaştığımız zorluklar, içimizdeki duygularımız, birlikte çalıştığımız, yaşadığımız insanlar, bizim insanlarımızın sorunları, bizim bunlara yaklaşımımız, Türkiye ile dayanışma eylemleri, öteki sol güçlerin çalışmaları kısacası buralardaki savaşımımız, deneylerimiz ve önerilerimiz. Bizim gibi Batı Avrupa'da yaşayanlar için diğer ve çok önemli bir yan da, yaşadığımız toplumdaki, işçi sınıfının savaşımını, geleneklerini, politik gelişmeleri iletmek, yazmak."

Muhabirlerin daha şimdiden birbirlerine örnek olduklarını, birbirlerine cesaret verdiklerini örnekleyen kısa bir mektup ta İstanbul'dan Ayşe Çiçek'e ait: "Radyo yayınlarınızı uzun bir süreden beri elimden geldiğince düzenli bir şekilde izlemeye çalışıyorum. Bundan bir kaç ay önce yazışma adresini verdiğinizde çok heyecanlanmış, ben de yazmak istemiştim. Fakat yazılı ifade yeteneğimin olmaması her defasında cesaretimi kırmıştı. 28 Mart 1984 günlü programınızda, Doğudan imzasıyla yazan yoldaşın son mektubu okunduğunda hatamı anladım. Ben bir sanatçı veya edebiyatçı değilim. Ben sadece gönüllü bir muhabirim. Çevremdeki olayları ve duygularımı yazacağım. Bundan sonra tanık olduğum, duyduğum her olay sizlere ulaşacaktır."

Daha şimdiden yalnızca sayısal hedeflerle yetinmeyen, çalışmalarını partiye daha yararlı kılacak yeni hedefler de üstlenen yoldaşlarımız var. "Söz verip aksattığım her haber için iki haber veya iki yazı daha göndermeyi üstleniyorum" diyen Gözlem Ulak, şöyle devam ediyor: "Partisiz insanları da bu kampanyaya çekebilmek her komünistin görevi olmalıdır. İşte bu noktada önüne şu somut hedefi koyuyorum: 6 ay içinde bir partisizi, yıl sonunda iki partisizi bu yarışmaya çekeceğim. Ama bu amacı elbette hiçbir zaman güvenlik önlemlerinin önüne koymuyorum."

Federal Almanya'dan yazan bir yoldaş ise mektubuna "Hoş geldin Atılım" başlığını koymuş; " 7 yıldır partiliyim. O günden bu güne çok şeyler değişti, ben de değiştim. İlk defa parti içinde ben, hiç tanımadığım yoldaşlarla beraber, kollektif üretim yapabileceğimi görüyorum."

Son olarak sözü, gönderdiği bir yazıyı bu sayıda "Lenin Köşesi"nde değerlendirdiğimiz S.Öngören yoldaşa bırakalım: "Hedefi saptarken iki soru üzerinde düşündüm: Birincisi neden 30 yazı da daha azı değil ? Partiye üye olmamdan bu yana geçen yıllarda yayın organlarımıza gönderdiğim yazıların tümü bu sayının yarısını bulmuyor. Ancak bugün partimizin vardığı nokta, çıkarılan dersler temelinde eski dönemden çok daha hızlı bir çalışma temposu izlememizi dayatmaktadır. 'Yazsam mı, yazmasam mı?' Kararsızlığı sonucu kaçırılan fırsatlar, 'göndersem mi, göndermesem mi?' çekingenliğiyle çekmecede sararan yazılar şimdi cesaretle partiye iletilmelidir. Yayınlanmayan yazı boşa giden emek değildir. Partinin değişik zamanlarda ve değişik biçimlerde işine yarayabileceğinden başka, yazının hazırlanması sürecinde kazandığımız deneyim de eşsiz değer taşır.

İkincisi, neden 30 yazı da daha fazla değil ? Ben şöyle düşünüyorum: parti merkezine ilettiğimiz sayısal hedefin ayakları yere basmalıdır. Hedefleri gerçekçi belirtmeliyiz. Ama öyle bir çalışma çıkarmalıyız ki, baştan belirttiğimiz hedef, 1 Nisan 1985'te ulaştığımız aşamaya göre geride kalmalıdır. Yarışma yarışmadır! Kimisi öne çıkacak, kimisi gerilerde kalacak. Ama TKP'nin başlattığı bu yarışmayı yalnızca yarışmacılar ve onlar arasındaki ilişkiler ve onların aldıkları farklı sonuçlar düzeyine indirgemek doğru olmaz. Biz bu yarışmaya katılanlar, yalnızca tek tek değil, aynı zamanda hep birlikte, bir takım halinde yarışıyoruz. Yarışmada önemli olan şudur: Yoldaşların haber ve yazılarına büyük dikkat göstermek! Onlardan öğrenmek! Onların başarısını selamlamak! Ama 'ben onların gerisinde kalmayacağım' diyebilmek!

Böyle bir bilinçle başlattığımız yarışmada TKP birinci gelecektir. İşte yarışmadan ne beklemeliyiz sorusuna yanıtımız: Daha güçlü bir TKP!"

EKSİK OLAN...

Değerli yoldaşlar,

Size ilk defa mektup yazdığım için çok heyecanlıyım. Nereden, nasıl başlayacağımı bilemiyorum, ama sizlerin yayında dediğiniz gibi, içimden ne geliyorsa öyle yazacağım.

Ben ve eşim SODEP'in seçim mitingine gittik. Size oradaki izlenimlerimizi aktarmak istiyoruz.

Bu miting eşimin ilk katıldığı mitingti, onun için çok önemliydi. Kardeşi mahpusta olduğu için genel af isteyecekti. Mitinge ayrı ayrı gittik. Benim izlenimim, çok olumluydu, fakat bir eksiklik vardı: Eylem birliğinin eksikliği. Sloganlar çok olumluydu, fakat yeterince tek ses, tek yumruk, tek yürek değildi. Bazen her kafadan bir ses çıkıyordu. Ortak atılabilecek sloganların hepsi atıldı: Faşizme karşı omuz omuza, kahrolsun faşizm, zindanlar boşalsın, genel af, DİSK'e özgürlük, Kahrolsun ABD emperyalizmi gibi sloganlar atıldı. Mitinge katılanların çoğu işçiydi ve yaşlı insanlar çoktu. İşçilerin çoğu DİSK'e özgürlük sloganı attığı zaman, alanda önce büyük bir sessizlik oldu, ardından alkışlar koptu. IMF'ye hayır sloganı atıldığında ise yanımda duran yaşlı amca şunu söyledi: "İMF'ye laf yok sonra Özal amca kızar." Özal'ın satılmışlığını, tekellere uşaklığını, hepsini emekçi insanlar yakından hissediyor. Önemli olan Özal'ı tanımamış kişilere de tanıtmak, Özal'ı ve arkasında duranları açığa vuracak yayınlar yapmaktır.

Orhan Dağcı - İSTANBUL

"Amerikan yardımı", Kıbrıs ve ABD planları

●B. GÜNER

Yıllardan beri Türkiye'nin dış ilişkilerinde istikrarsızlık kaynağı olan Kıbrıs sorunu, artık hem Türkiye halkını, hem de tüm bölge halklarını açıktan tehdit eden boyutlar aldı. "Türkiye'ye yardım" konusunun ABD tarafından "Maraş koşulu"na bağlanmasına bu gözle bakılmalıdır.

Vaşington'un bu kozu kullanarak atmak istediği adımlar, onun Doğu Akdeniz ve Ortadoğu'ya yönelik saldırgan planlarından bağımsız değildir. Ülkemizi en ücra köşesine dek ABD emperyalizmine satmaya çalışan militarist generallerin, Özal'ların Amerikan "yardımı"nın "koşula bağlanması" üzerine kopardıkları kuru gürültünün bu gerçeklerin üzerini örtmesine izin verilmemelidir. Bu, ancak tüm yurtsever güçlerin Kıbrıs sorununa duygusallıktan, milliyetçiliğin körleştirici etkilerinden arınmış, duru bir gözle bakmayı başarmalarıyla olanaklıdır. Bugün birçok çevre "ABD yalnız kendi çıkarları için yardım yapar" gerçeğini daha somut kavrıyor. Ama henüz ABD emperyalizminin Türkiye-Kıbrıs-Yunanistan'a bir ve aynı gözle baktığı, her üçüne de kendi barış ve insanlık düşmanı amaçları doğrultusunda yaklaştığı yeterince kavranmış değildir.

ABD emperyalizmi, Kıbrıs'ı bir roket atış rampasına, casusluk merkezine, NATO'nun hava üssüne dönüştürmek, NATO'ya bağlamak amacındadır. Bu "batmayan uçak gemisi"nin Türkiye ile Yunanistan arasında paylaştırılması da ABD'nin çıkarınadır. Böylelikle o, hem "NATO'nun güney kanadı"nda Türk-Yunan egemen sınıfları arasındaki kendi başını ağrıtan sorunları kendi açısından çözmeyi, hem de Sovyetler Birliği'ne, Yakındoğu ve Kuzey Afrika halklarına karşı eşsiz bir stratejik konum elde etmeyi düşlüyor.

7 Aralık 1983'de Günaydın gazetesi bir İngiliz planını açıkladı. Bu plan şöyledir: Türk ordusu kademeli olarak Kıbrıs'dan çekilecek. Rum milli muhafızları ve Kıbrıs Türkleri'nin askersel kuvvetleri dağıtılacak. Çoğunluğu AET ülkelerinden oluşturulacak ve sonra ABD'nin de katılacağı bir "barış gücü" adaya gelecek. Adadaki polis işlemlerini bu güç yürütecek. Kıbrıs Türkleri ve Rumları silahsızlandırılacak.

Şu sıralarda "Rumların doymaz iştahı", "ABD yardıma hellenizm gözüyle bakıyor" diye yazılar yazan yurtsever güçler, ne yazık ki, bu plana gereken tepkiyi göstermediler. Oysa bu plan, Türk-Rum tüm Kıbrıs halkının ABD'ye ve NATO'ya köle yapılması planıdır. Halen yürürlüktedir. Ve Kıbrıs-Türkiye-Yunanistan arasındaki şu aşamada tırmanacak her gerginlik, her sürtüşme yalnız ve yalnızca bu plan doğrultusunda adım atılmasına yarayacaktır. Ülkemizin yurtsever güçleri, soruna bu noktayı dikkate alarak yaklaşmalıdır. Çünkü, ABD emperyalizminin bölgeye, Kıbrıs'a, Yunanistan'a ve ülkemize yönelik tüm şantajlarını, dayatmalarını boşa çıkartmak için bu üç ülkenin tüm antiemperyalist güçlerinin güç ve eylem birliği zorunludur.

Türkiye ile Yunanistan, Pentagon planlarında, sosyalist ülkelere karşı saldırı platformudur, bölge halklarına yönelik Amerikan saldırıları için geçit üssüdür. Bu konuda, ABD emperyalizmi ne Türkiye'yi, ne de Yunanistan'ı birbirinden ayırmıyor. Pentagon soruna, her şeyden önce "ilk nükleer vuruş", "roketler", "Basra Körfezi'ne doğrudan müdahale" açısından bakıyor. Amerikancı basının ABD egemen çevrelerinin bir bölümünü "Yunan dostu" gibi gösterme taktikleri, yalnızca Amerikan yardımının koşula bağlanmasına karşı çıkar gibi görünen Reagan yönetiminin "Türk dostu" olarak tanıtılmasına hizmet etmektedir.

ABD, yalnızca Türkiye'ye mi baskı ve şantaj yapıyor? 6 Şubat günlü Milli Gazete, ABD'nin güneydeki Larnaka havaalanını kullanmak için Kipriyanu'ya baskı yaptığını yazdı. Larnaka zaten bir yıldır NATO askerlerinin Lübnan'daki operasyonları için kullanılmaktadır. Tıpkı, ABD'nin İncirlik'i kullandığı gibi. Weinberger, son Atina gezisi sırasında ABD'nin ünlü 7/10 oranına sadık kaldığını, Türkiye'ye dayatmada bulunduğunu öne sürerek, Yunanistan'da 5 üs daha istedi.

Öte yandan Türkiye'ye "yardım" konusunun Maraş'a bağlanmasıyla ABD'nin Kıbrıs sorununun çözülmesini istemediği tümüyle açığa çıkmıştır. Şimdi BM Genel Sekreteri'nin yeni girişimi baltalanmıştır. Türkiye'de estirilen şoven havayla gözler ABD ile Özal hükümetinin yürüttüğü gizli roket pazarlıklarından başka yönlere çekilmiştir. Denktaş'a Kuzey Kıbrıs'da rejimi gericileştirme adımları için olanak sağlanmıştır. Güneydeki ve Yunanistan'daki Amerikancı güçlere taze kan verilmiştir.

Öte yandan Türk egemen çevrelerinin ABD emperyalizmine uşaklıklarını, "Kıbrıs'daki soydaşlarımızın cangüvenliğini korumak" maskesi ardına gizlemelerine de izin verilmemelidir. Yıllardır faşist EOKA'cılar eliyle Kıbrıs Türklerini, Türk faşistleri eliyle Kıbrıs Rumlarını birbirine kestiren, "böl ve yönet" taktiğini uygulayan emperyalizmin planlarına geçit verilirse, "soydaşlarımızın" cangüvenliği sonuçta şöyle olacaktır: Amerikan roketleriyle, NATO askerleriyle her türlü askersel saldırıya açık bir mevziye dönen Kıbrıs'ın kuzeyinde yurtseverleri doldurmak için hapisaneler, toplama kampları kurulacaktır. Kıbrıslı Rumları da aynı geleceğin beklediği kesindir.

"ABD yardımı", Kıbrıs sorunu ve "Maraş koşulu"na yaklaşırken, soruyu şöyle sormak gerekiyor: Eğer ABD yönetimi, Weinberger'in Ankara'da "söz verdiği" gibi, "Maraş koşulu"ndan vazgeçerse, ne olacaktır? Bu vazgeçmenin karşılığı ne olacaktır? Türkiye'ye Amerikan roketlerinin yerleştirilmesi olmasın? ABD "yardımı"nın sürmesi demek, roketler, çevik kuvvetler, ülkemizin ABD çıkarları için bölgede savaşa sürülmesi demektir.

İşte, bu nedenledir ki, TKP, tüm yurtsever güçleri, Kıbrıs'ın kuzeyi ve güneyindeki tüm antiemperyalist güçlerin ortak istemini, toplumlararası görüşmelerin başlaması için BM Genel Sekreteri'nin yeni girişimini desteklemeye çağırıyor.

İşte bu nedenle ABD dayatmalarının, şantajlarının, NATO ve Pentagon planlarının her üç ülke halkı için taşıdığı tehlikeleri dikkate alan TKP, Yunanistan KP ve AKEL, Kıbrıs'ın bağımsızlığının, toprak bütünlüğünün ve bağlantısızlığının ancak, NATO dışında BM gözetiminde bir uluslararası konferansla güvence altına alınabileceği görüşündedirler.

Sorun Maraş'ı verip vermemek değil, roketlerin gelip gelmemesi sorunudur. Pentagon uşaklığı mı-bağımsız politika mı? Savaş mı-barış mı? Kıbrıs sorununa yaklaşırken, her yurtsever, bu soruları da birlikte yanıtlamak durumundadır.

Bölgede barış ve halklararası dostluk: Türk-Yunan anlaşmazlıklarının NATO'yu karıştırmadan, iki ülkenin hak eşitliği ve uluslararası hukukun ve uygulamaların temelinde, barışçıl gelişmeler yoluyla giderilmesi..;

Türkiye'nin 1974 yılındaki Kıbrıs'dan askerlerin geri çekileceği yolundaki sözlerini yerine getirmesi, Kıbrıs'ın tüm yabancı askerlerden arındırılması, adanın bağımsızlığı, toprak bütünlüğü ve egemenliği ilkelerinin tanınması, Kıbrıs sorununun adadaki Türk ve Rum toplumlarının kardeşçe yaşaması yönünde çözülmesi;

(TKP Programı, s.33-34)

LENİN KÖŞESİ

Lenin'in dünyasına bağlı

Lenin'i 114. doğum gününde anarken, biraz gerilere gidelim. Hem Türkiye gençliğinin, hem de komünist hareketin savaşım tarihinin onurlu sayfalarından birini açalım. Bu sayfa belki biraz eskidir, sararmıştır. Ama halkımızın, gençliğimizin yiğit savaşımının köklerine, Lenin'e karşı beslenen büyük saygı ve sevginin ilk kanıtlarına ışık tutan tarihsel bir belgedir bu.

Yıllardan 1981. Aylardan Nisan. Yepyeni bir çağı başlatan Ekim devrimi tarihe kazınmazcasına geçeli bir kaç ay ancak olmuştur. O zamanlarda Türkiye, Almanya'nın yarı sömürgesi durumundadır. Padişah hükümeti, emperyalistlerin peşisıra genç Sovyet devletine karşı Kafkaslara askeri birlikler yollamaktadır. Halkın emperyalizme karşı kini artmakta, özellikle gençlik bu kini savaşa dönüştürmede yeni yöntemler geliştirmektedir. İstanbul Üniversitesinde çalışan Alman profesörler öğrencilerin büyük tepkisiyle sürekli karşı karşıyadır.

İşte böylesi bir ortamda, 13 Nisan 1918'de yapılan İstanbul Üniversitesi öğrencileri toplantısı, oy birliğiyle Nobel Barış Ödülünün Büyük Ekim Devrimi önderi Lenin'e verilmesini önerdi. Bu karara karşı durmaya çalışan Alman profesörler ıslıklanarak salondan kovuldular. Öğrenciler Üniversitenin en göze çarpan yerine Lenin'in portresini astılar, altına da "Yaşasın Lenin Hazretleri!" diye yazdılar. Öğrenciler Lenin'in portresini, İstanbul'u işgal eden emperyalist devletlerin askeri birliklerinin saldırısına dek korumayı başardılar.

TKP'nin kurucusu ve ilk başkanı Mustafa Suphi yoldaş, Komintern'in Birinci Kongresi'nde yaptığı konuşmada, bu konuda şöyle demişti: "Büyük öğretmen, saygıdeğer Lenin yoldaş düşünceleriyle, özlemleriyle ve eylemleriyle bütün devrimci dünyayı temsil etmektedir. Ve Türkiye gençliği yaptığı seçimle bu dünyaya tüm bağlılığını göstermiştir." (Komintern 1. Kongresi, Protokoller. s.245)

Türkiye gençliği yalnızca Lenin'e bağlılığını göstermekle kalmadı, en iyi unsurlarını, Komünist Partisi sıralarına gönderdi. 1918'de Nobel Barış Ödülü'nün Lenin'e verilmesini öneren komitede İstanbul Üniversitesi 1. sınıf öğrencisi Reşat Fuat adında bir genç de vardı. Bu genç daha sonra ömrünün tümünü Komünist Partisi sıralarında halkının savaşına adayan, uzun yıllar TKP MK Politik Büro üyeliği ve parti sekreterliği yapacak olan Reşat Fuat Baraner'di.

Lenin diyordu ki: "Bizim devrimci partimizde fazla sayıda gencin bulunması doğaldır. Çünkü biz geleceğin partisiyiz. Gelecek ise gençliğindir. Biz yenilikçiler partisiyiz. Gençlik yenilikçilerin ardından her zaman seve seve yürümüştür. Biz eski, köhne düzene karşı fedakârca savaşan bir partiyiz. Gençlik ise fedakârca savaşta her zaman yerini almıştır".(Lenin, Toplu Yapıtlar, Rusça, c.7, s.253)

Dün olduğu gibi bugün de Türkiye ilerici gençliği,köhne düzene karşı gerçek yenilikçilerin yanında yer alıyor. Leninci TKP'nin izinde, onunla omuz omuza, diktatörlüğün baskılarına boyun eğmeden savaşıyor, Lenin'in dünyasına bağlı kaldığını gösteriyor. Gençliğin partisi TKP, Lenin'in doğum gününü, onun yolunda savaşarak kutluyor.

S.Özgören

FİDEF Genel Kurulu yapıldı

●TKP FİDEF'in 35 saatlik iş haftası savaşımını ve Türkiyeli gençlerin bedelli askerlik kampanyasını desteklemesine büyük değer biçiyor.

Federal Almanya Türkiye İşçi Dernekleri Federasyonu- FİDEF'in 8. Genel Kurulu 7-8 Nisan günlerinde Essen kentinde yapıldı. Federal Almanya'daki işçilerimizin 60'dan fazla demokratik örgütünü çatısı altında birleştiren FİDEF'in bu yılki Genel Kurul'u "Roket değil, işyeri", "35 saatlik iş haftası" ve "Türkiye'de genel af" belgileri altında yapıldı.

FİDEF Genel Kurulu'na Federal Almanya'nın dört bir yanından delegeler ve Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden parti, örgüt temsilcileri ve konuklar katıldı.

TKP Genel Sekreteri Haydar Kutlu, FİDEF Genel Kurulu'nu bir mesajla selamladı. Mesajda şöyle deniyor: "TKP, FİDEF'in çatısı altında birleşen Türkiyeli işçilerin Federal Almanya işçi sınıfı ile birlikte 35 saatlik iş haftası savaşımına büyük değer biçiyor. Biz bu alanda sağlanacak her kazanımın, DİSK'in kararları içine girmiş olan 40 saatlik iş haftası için savaşıma değerli katkılarda bulunacağına inanıyoruz. TKP, Türkiyeli gençlerin, FİDEF'in de destek verdiği bedelli askerlik ile ilgili kampanyasına önem veriyor. Biz, bu savaşım içinde Türkiyeli gençlerin militarizme karşı, barış, demokrasi, yurtseverlik temellerinde eğitimi yolunda ileri yol alacağından kuşku duymuyoruz."

Sergilemek yetmez

●D. DİNÇ

Yerel seçimlerden hemen sonra TKP'nin Sesi Radyosu'nda yaptığı konuşmada Kutlu yoldaş, "Evren-Özal ikilisi asıl şimdi en amansız saldırıya hazırlanıyor" dedi. Her alanda, dört beş koldan sürüyor bu saldırı. Ekonomi cephesine bakalım:

Diktatörlüğün en ateşli savunucularından "gazeteci" Mehmet Barlas şöyle yazıyor: "Eğer döviz kurlarındaki gidiş böyle devam ederse, üretim aynı düzeyde kalırsa, bellidir ki, kişi başına düşen milli gelir payı önümüzdeki yıl 700 doların altına inecektir". İşte size saldırının hedefi. Kişi başına düşen milli gelirin 700 doların altına düştüğü bir Türkiye yaratmak. Bundan yalnızca emperyalistlerin yarar sağlayacağı biliniyor. (Milli gelir hesabının soyut bir hesaplama türü olduğunu, ülke ekonomisinin genel durumunu sergilemekten öte bir anlam taşımadığını, gelirin sınıflar arasındaki gerçek dağılımını yansıtmadığını, işçinin, emekçinin parababaları karşısında bu 700 dolardan bile pek bir şey alamayacağını eklemeye gerek var mı?)

Bu hedefe nasıl varacak Evren-Özal ikilisi? Nasıl varacaklarını İMF' ye verdikleri Niyet Mektubunda açıkladılar. Bu niyet mektubunda devalüasyonun artan oranlarla sürdürüleceğini, ülke içinde sıkı para politikasının daha da sıkılaştırılarak uygulanacağını yazdılar. Bu, tam Barlas'ın söylediği gibi döviz kurlarında gidişin böyle devam etmesi, üretimin aynı düzeyde kalması demektir. Üretimin aynı düzeyde kalacağı, hatta daha da düşeceği ithalattaki kaymadan da belli. Son iki-üç ayda ithalat yatırım mallarından tüketim mallarına kaydı. Tümüyle ithalata dayalı sanayi için bu üretimde düşüş anlamı taşıyor. İMF bu Niyet Mektubunu onayladı. Kısacası Türkiye'nin geleceği kesin karara bağlandı.

Niyet Mektubunun, pratik uygulaması seçimlerden hemen sonra bütün hızıyla başlamıştır. Önce Asgari ücret saptandı: 24.525 lira. Neti 16.400 lira. Sonra zamlar açıklandı. Zamları burada tek tek sıralamaya sayfalar yetmez. Ama zamlarla asgari ücretin gerçek anlamı ortaya çıktı. Asgari ücret zamdan sonra 40 lira olan ekmek karşısında yere serilmiştir. Ancak 410 ekmek alınabilir asgari ücretle. Ya da 164 paket sigara alınabilir.

Sonra, taban fiyatları açıklanmaya başladı. Tütünde saptanan taban fiyatı yalnızca üreticilerin gelirlerinde bir azalma anlamına gelmiyor. Evren-Özal ikilisinin ülkenin tarımını, köylünün emeğini, toprağını

Arkası 10. sayfada

İlerici gençliğin yiğit temsilcisi
Mehmet Akif Yardımcı alçakça öldürüldü

Ağrı'nın Eleşkirt ilçesinde, 29. Piyade Alayı'nda asteğmen olarak görev yapan M.Akif Yardımcı, 8 Ocak gecesi MİT'in düzenlediği alçakça bir suikast sonucu şakağından vurularak öldürüldü. Cellatlar cinayetlerini "intihar etti" diyerek saklamaya çalıştılar. M.Akif'in ailesinin sorularına ise askeri yetkililer, "fazla soru yok, yoksa sizi de içeri alırız" diye tehditle yanıt verdiler. Yapılan inceleme sonucu M.Akif Yardımcı'nın beylik tabancasının çalışmadığı ve tüfekle vurulduğu resmi bir raporla belirlendi.

1958 yılında Balıkesir'in Savaştepe ilçesinde doğan Mehmet Akif Yardımcı, ilköğrenimini Niğde'de orta ve lise öğrenimini Edirne'de tamamladıktan sonra 1975' de İstanbul Üniversitesi Çapa Diş Hekimliği Fakültesine girdi. 1976'da İGD saflarına katıldı. Diş Hekimler Birliği Derneği'nde aktif olarak çalıştı. Öğrenci gençliğin akademik-demokratik hakları için yükselttiği eylemlerin ön sıralarında yer aldı. İşçi sınıfının savaş yolunda yürüdü. 12 Eylül darbesinden sonra 1982 yılında okulunu bitirerek diş hekimi oldu. 1983 Nisan'ında yedek subay olarak askere alındı. Ankara Etimesut'ta 4 aylık eğitimini tamamladıktan sonra, devrimci kişiliğinden ötürü "sakıncalı"ya ayrılarak Ağrı'nın Eleşkirt ilçesindeki 29. Piyade alayına verildi. Burada 8 Ocak'ı 9 Ocak'a bağlayan gece faşist rejimin kiralık katillerince öldürüldü. Antiemperyalist, antifaşist gençliğin organı İLERİ gazetesi Mart 1984 sayısında Yardımcı'yı şu şiirle andı.

Akif'e

Eleşkirt'in karlı dağlarına
artık bahar gelmeyecek
Bu yıl kışlada
asker türküleri söylenmeyecek
Ölümün nemli soluğu yaladı buraları
Ağır asker postalları
haki giysileri
ve apoletleriyle
faşizm geçti
Faşizmin kanlı elleri uzanıp
aramızdan Akif'i seçti...
Kan damladı
özlem yüklü asker mektuplarına
Kan damladı
29. Piyade Alayı sıralarına
...
Şimdi uzaklarda
yeni koparılmış bir dağ çiçeği kanıyor
Ve azrailin kanlı izleri
Ankara'ya uzanıyor
makam odalarına
paşa konaklarına
MİT dosyalarına
AĞRI
ELEŞKİRT
29. PİYADE ALAYI
ASTSUBAY DİŞ TABİBİ
M.AKİF YARDIMCI
adına
Artık hiç mektup gelmeyecek
Ve karlı dağların ötesindeki dostumuz
bize selam göndermeyecek...

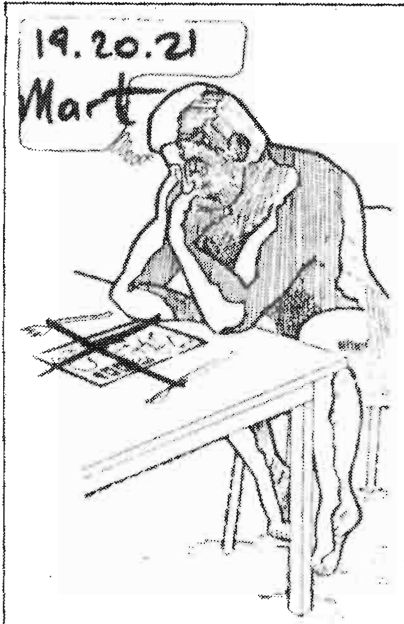
7 Mart 1984
L.Özge

ODTÜ'DE YEMEK BOYKOTU

ODTÜ'den Zafer-M.Z.

ODTÜ'deki öğrencilerin yemek boykotu başarıyla sona erdi. Öğrenciler yemek fiyatlarına bir yıllık süre icinde iki kez zam yapılmasına karşın, sömestre dönüşünde yüzde 43'lük yeni bir zamla karşılaştılar. 70 liralık yemek ücreti 100 lira olmuştu.

Yapılan zamlara rağmen yemeklerin kalitesinin giderek düşmesi ve miktarın azaltılması tepkileri daha da artırdı. Öğrenciler Rektör M. Gönlübol'a ve basına bir açık mektup göndererek bu durumun kabullenemez olduğunu açıkladılar. Zam kararının öğrenciler lehine gözden geçirilmesini istediler. Makam odasına 13 milyon liraya mermer döşeli bir sauna yaptıran Rektörün yanıtı ilginç oldu: "Kafamı kızdırmasınlar, kafeteryayı da, kantinleri de kapatırım, yahut özel sektöre devrederim, aç kalırlar".

Öğrenciler arasında artan hoşnutsuzluğu dikkate alan, İlerici Gençler, Genç Öncüler, Sosyalist Gençlik eylem birliği içinde boykot yapılması görüşünü propaganda ettiler. Kimi sol grupların boykotun başarısız olacağını savunmalarına karşın, çalışmalara geniş bir demokrat öğrenci topluluğu katıldı. Boykot görüşü okul içinde kısa sürede yayıldı. Öğrencileri 19, 20, 21 Mart günleri yemekleri protestoya çağıran bir karikatür 600 adet çoğaltılarak elden ele dağıtıldı.

Bunun üzerine giriş çıkışlarda, Nizamiye'de sıkıyönetim önlemleri sıkılaştırıldı. Arama-taramalar yoğunlaştı. Fakat sıkıyönetim birliklerinin tüm çabalarına karşın öğrenciler üç gün boyunca kafeteryada verilen yemekleri yemediler. Yemekleri kantinlerde, yurt odalarında geçiştirdiler, şehire indiler. 17 bin kişinin öğrenim sürdürdüğü ODTÜ'de, boykota katılım akşam yemeklerinde yüzde 100'e yakın oldu. Kafeteryada yemek yiyen öğrenci sayısı 8 ile 25 kişiyi geçmedi. Gündüzleri ise ilk gün 350, ikinci gün 600, üçüncü gün ise 900 civarında öğrenci kafeteryaya gitti.

Üç gün başarıyla süren boykot sırasında, üniversiteye girmek isteyen gazeteciler içeri sokulmadılar. Boykot eylemi tüm Ankara'da ve öteki yüksek okullarda duyuldu.

Boykot süresinde öğrenciler arasındaki birlik ve dayanışma duyguları arttı. Cuntaya,YÖK'e, onların ODTÜ'ye yönelik politikasına karşı yığınsal savaşımın olanaklı olduğunun kavranmasında bir adım daha atıldı. Geçen yılki "Lale eylemi"nden sonra,ODTÜ öğrencileri gençlik düşmanı uygulamalar karşında sessiz kalmayacaklarını bir kez daha kanıtladılar.

Muhabirlerimiz bildiriyor...

BU SİZLERE İLK MEKTUBUM

Aydın Korkmaz

Askerliğimi, jandarma olarak Zonguldak'ın Bartın ilçesinde yaptım. Ben burada kısaca 12 Eylül'de yapılan, şahit olduğum insanlık dışı baskıları anlatacağım.

12 Eylül 1980 sabahı elimize küçük bir kağıt parçası verildi. Listede İGD üyelerinin, İKD üyelerinin, ilerici öğretmenlerin adları sıralanmış, bir de Kemal Anadol'un adı var. İlk operasyonlara, Maden Tetkik Arama Kurumundan başlandı. Daha sonra sıra kömür işçilerine geldi. İşçiler onar kişilik konvoylar haline sokulduktan sonra, getirilip Bartın Jandarma Komutanlığının bir-iki kişilik hücrelerine, kırkar-ellişer dolduruluyordu. Daha sonra yine bu karakolun altında bulunan terzihaneye ve berbere de insan konmaya başlandı. Nihayet karakolun banyosu da tıkış tıkış doldu. Bizim takımdan bir er şöyle diyordu: "Bu darbe yalnızca İGD ve İKD'lilere ve işçilere karşı mı yapıldı?"

Şunu hiç unutmam, gözaltındaki bazı arkadaşlar "bizi diri diri mi öldüreceksiniz" diye bağırdılar. Bunun üzerine Bölük Komutanı küfürler yağdırarak saldırdı, tutuklular dayaktan geçirildi. Bu günlerce sürdü. Birkaç ay kaldıktan sonra tutuklu arkadaşlar hastalanmaya başladı. Komalık halde dört kişiyi hastaneye kaldırdık. Ben halk çocuğuyum. Bunları yaptırdılar işte bizlere. Açıklamayı görev biliyorum.

Değerli yoldaşlar, yazacağız. Gecekondulardan yazacağız, fabrikalardan yazacağız, köylerden yazacağız. Savaşın içinden yazacağız.

BASKILAR ARTIYOR

Fatih Kurmuş-İstanbul

Uzel, Man, PDK, Grundig, Perfektüp ve irili ufaklı fabrikalarda işçiler yoğun baskılar altındadır. Buralarda patronlar, işçilere araba tutup, ücretli izin vererek kendilerinin seçtikleri sendikaya zorla üye yapmaktadır. Olmayanları işten atıp yıldırma çabası içindeler. İşten atılanlar ise Bölge Çalışma'dan elleri boş dönmektedir. Uzel'den, MAN'dan, PDK'dan, Perfektüp'den, Oerlikon'dan, İzsal'dan, Grundig'den, Eleksin'den atılanlar buna örnektir.Perfektüp'ten bir işçiyi küfür ederek "istediğin yere şikayet et. Bölge çalışma da bizim, devlet te, polis de" diyerek beş parasız sokağa attılar. Oerlikon'da patron, sendika üyesi bir işçiyi tezgah başında tokatlıyarak yere yıktı. Bununla da kalmadı, 17 kişiyi 1. Şubeye çektirerek dövdürdü. İşçiler, sendika masası polisleri tarafından falakaya yatırıldı. Türk Metal'i neden seçmedikleri konusunda sorguya çekildiler. MAN fabrikasında da aynı olay yaşandı. Patron, 50 işçiyi ayrı ayrı raporlar tutarak polise teslim etti.

Mektuplarınızın bize ulaşıp ulaşmadığını anlamak için TKP'nin Sesi'ni dinleyin. Radyomuz Çarşamba akşam ve Perşembe gündüz yayınlarında ulaşan mektupların dökümünü veriyor.

AMERİKALILAR İÇİN HAZIROL

Elif Gür-Mersin

Bir süre önce Mersin hastanelerine gelen bir haberle, ameliyathaneler acilen hazırlandı. Doktor ve hemşireler ameliyathanedeki yerlerini aldılar, tüm personel hazırola geçirildi.

Hastaneye söylendiğine göre, Mersin'de bir askeri uçak düşmüş, dört subay ağır yaralanmıştı. Aradan çok uzun zaman geçmesine karşın, ne bir yaralı ne de bir haber geldi. Ama herkes bekletiliyordu. Nihayet bir zaman sonra yaralılar getirildi. Çeşitli hastanelere dağıtılarak tedavileri yapıldı ve olaydan kimsenin haberi olmadı!

Bu, olayın az da olsa bilinen yanı. Ama madalyonun öteki yüzü bambaşka. Birkaç gün sonra, bir subay sinir krizleri geçirdiği için bir hastaneye yatırıldı ve hiç kimseyle ilişki kurmaması için kapısına nöbetçi dikildi. Uzun müddet subayın "yeter artık yeter, kan kusuyorum" diyen bağırışları duyuldu.

Aslında düşen uçak, Adana İncirlik havaalanından kalkan bir Amerikan kılavuz uçağıydı. Uçak Mersin'de değil, Irak sınırında düşmüş görevli dört Amerikan subayı olay yerinde ölmüştü. Uçaktaki yaralılar diye daha sonra hastanelere yatırılan Türk subay ve erleri ise, olay yerine sonradan giden ve kurtarma sırasında ağır yaralanan kişilerdi. ABD ile yapılan askeri anlaşmalar yürürlükte kaldığı sürece, daha böyle kurbanlar çok verilecektir.

Ateşim, ateş oldum

Ateşim, ateş oldum,
Duman oldum, kör oldum.
Yarim bekler ki çıkam,
Ben zındanda kül oldum.

Diyarbakır'da zındanda,
Dostlar yanar zındanda,
Ben gelemem ki gülüm,
Yaktılar beni zındanda.

Gözyaşın görmesinler,
Zalimler gülmesinler,
Ağıt yakma ardımdan,
Soracağız bilsinler.

Yetkin Sözer

diyarbakır cezaevi'nde diri diri yakılan yurtseverlerin hesabı faşist cuntadan sorulacaktır!

Muhabirlerimiz bildiriyor...

ANAP HÜKÜMETİ İŞKENCELERİN SUÇ ORTAĞIDIR

Feryal İpek-İstanbul

"Cezaevlerinde bugüne kadar gelişen ve şu anki durum insanlık onuru açısından yüzkarası sayılacak durumdadır. Yaklaşık yedi aydır tutukluların her türlü doğal hakları ellerinden alınmış, aileleriyle görüşmeleri yasaklanmış durumdadır. Yakınlarımıza zorla tek tip elbise giydirilmek isteniyor. Oysa onlar hükümlü bile değildir. Giysileri ellerinden alınıp çıplak bırakılıyorlar. Dört duvar arasında ellerinden her şeyleri alınmış olan evlatlarımıza, eşlerimize kendi elimizle giysiler hazırlamak, kazaklar örmek bile bize çok görülüyor. Tutuklular duruşmalara getirilip götürülürken gözlerimizin önünde hunharca dövülüyorlar. Görmediğimiz daha kimbilir neler oluyor.

Cezaevi kapısından asker, polisle kovuluyoruz. Yöneticiler bizimle görüşmekten ısrarla kaçınıyorlar. Sıkıyönetim başvurularımızı yanıtsız bırakıyor. Sorunun çözümlenmesi bir yana, duyurulması bile engelleniyor. İnsanım diyen herkes bu durumla ilgilenmek zorundadır."

Bu satırlar İstanbul'daki Metris, Sultanahmet ve Bayrampaşa özel askeri tutukevlerinde kalan politik tutukluların yakını 3000 kişi adına 8 Şubat günü Anavatan Partisi İstanbul İl Başkanlığına verilmiş bir dilekçeden alınmıştır. Aradan iki ay geçti. İstanbul cezaevlerindeki baskılar azalmaksızın sürüyor. Ve Anavatan Partisi hükümette oturuyor. 3000 ananın, eşin, kardeşin feryadı karşısında bunlar kıllarını bile kıpırdatmıyorlar.

KULAKSIZ HALKI KATİLLERE KORKU SALDI

K.Güneş-İstanbul

Hergün yüzlerce yurttaş operasyon adı altında gözaltına alınıyor, işkence ediliyor, tutuklanıyor.

Karakollara herhangi bir resmi işlem için giden yurttaşlar bile küfürle, hakaretle karşılanıyor. Cuntanın bu eşkiya yuvalarına önce semtin gençleri toparlanıyor. Daha sonra bırakılmaları için, onbinlerce, yüzbinlerce lira haraç isteniyor. Faşist cuntanın elebaşları buna gözyumuyor, halkı sindirme aracı olarak kullanıyor.

Kasımpaşa Kulaksız Karakolu da bu eşkiya yuvalarından biri. Gün yok ki semtin gençleri sokaktan, kahvehanelerden toplanıp dayaktan geçirilmesin, esnaftan haraç toplanmasın. Karakola üslenmiş olan cuntanın bu cani sürüsü, 19 Mart günü, semtte sevilen Taksi şöförü Mustafa'yı da gözaltına aldılar. Tek neden, karakoldaki polislerden birinin, Mustafa'nın birlikte yaşadığı kadına göz koymasıydı. Mustafa'yı sabaha kadar süren işkenceler sonucunda öldürdüler. Ailesinin verdiği bilgiye göre yaşamında kemer kullanmamış birini, kemeriyle intihar etti diyerek cinayetlerini örtbas etmek istediler.

Bugüne kadar bu eşkiya çetesinin baskısından yılan Kasımpaşa Kulaksız halkı bu yalana kanmadı, karakolu abluka altına aldı. Gencin cenazesine binin üzerinde yurttaş katıldı. Karakola, üzerinde Kulaksız halkı ve gençleri imzalı siyah bir çelenk bırakıldı. 12 Eylül öncesi faşist terör ortamında dahi bu semtte hiç kimsenin öldürülmediğini haykırıyordu semtin insanları.

NEREYE KADAR?

A.Z-Karaözü

11 Ocak 1984, Kayseri'nin Karaözü kasabası için acı dolu bir işkence ve zulüm günü oldu. Cuntanın komandoları, silah aramak bahanesiyle kasaba halkının tümünü işkenceden geçirdiler. Komandolar, Karaözü Lisesini akşamın karanlığına kadar işkence yeri olarak kullandılar. Kayseri'den gelen emirle, komandoların hepsi içirilip halkın üzerine yollandı. Sınıflarda dayaklar atıldı. Babayı oğula dövdürttüler. Halktan kişileri falakaya yatarıp, ayak altlarını jiletlediler. Sonra sırtlarına binerek tuz serpilmiş sınıflarda dolaştırdılar.

Bu gözü dönmüşler daha sonra, 6 çevre köyde işkence yaptılar. (Alamettin, Gaziler, Ebülhayır, Küpeli, Ömerhacılı, Palas) Bu işkencelerde bir köylü öldü.

Türk köylüsü bu zulme nereye kadar dayanır?

Yazışma adresimiz:

BOX 16 367 S 103 27
Stockholm-İSVEÇ

Mektuplarda gerçek isim, adres kullanılmamalı, gizli kalması gereken, yayınlanması sakıncalı tek bir kelime bile yazılmamalıdır.

SOSYALİSTLERİN DAYANIŞMASI

Fazıl Yiğit-Brüksel

Avrupa Konseyi, Avrupa Parlamentosu ve Atlantik Asamblesi'ndeki sosyalist gruplar Brüksel'de yaptıkları ortak toplantıdan sonra, Türkiye'de genel politik affı savunan ve erken seçimin zorunluğunu belirten bir bildiri yayınladılar. Batı Avrupa'nın tüm uluslararası kuruluşlarında ve ulusal parlamentolarında temsil edilen sosyalist grupların ortak bildirisinde "Türkiye cezaevlerindeki durum ile ilgili olarak elimizdeki bilgiler kaygıları daha da arttırmaktadır" deniliyor. "Af bekliyoruz" başlıklı Bildiri'de TBMM'ne bir çağrı yapılarak, genel politik af, sıkıyönetimin kaldırılması, tutukluların sivil mahkemelerde yargılanması, politik ve sendikal haklar üzerinde, basın üzerinde tüm yasak ve kısıtlamaların kaldırılması isteniyor.

Avrupa Konseyi, Avrupa Parlamentosu ve Atlantik Asamblesi sosyalist gruplarının Brüksel'deki ortak toplantısında Türkiye'ye bir heyetin gönderilmesi de kararlaştırıldı. Avrupa Konseyi Siyasi İşler Komisyonu Türkiye Raportörü Fellermayer'in başkanlığındaki heyetin 16-19 Nisan günlerinde Türkiye'de askeri cezaevlerinde incelemeler yapacağı bildirildi. Bu konuda hazırlanacak rapor, 26 Nisan'da Brüksel'de yapılacak olan "Türkiye' de insan hakları" konulu açık oturumda ele alınacak. Bilindiği gibi, daha önce, Fellermayer'in cezaevlerinde politik tutukluların durumunu incelemesine Türkiye'deki faşist cunta izin vermemişti. Bildiride ayrıca 25 Mart seçimlerinin sonuçlarının, 6 Kasım seçimlerinin gayri meşru olduğunu ortaya çıkardığı, bir erken seçimin zorunlu olduğu vurgulanıyor.

FEBAG KURULDU

Halil Terzi-Frankfurt

24-25 Mart günlerinde F.Almanya'daki 52 kentin Bedelli Askerlik Girişimlerinin temsilcileri Frankfurt'ta biraraya geldiler. "20 bin Mark çok, iş güvencesi yok" belgisi altında yapılan toplantıya 151'i delege 180 genç katıldı. Bölgelerinde yürüttükleri çalışmaları anlatan delegeler, bundan böyle yapacakları yeni çalışmaları ortak olarak saptadılar ve örgütlenmelerini, "Federal Almanya Bedelli Askerlik Girişimi-FEBAG"ı kurarak bir üst aşamaya yükselttiler. Kampanyayı daha da güçlendirme amacıyla 20 bin Marklık askerlik bedeline karşı 19 Mayıs'a kadar 50 bin imza toplamayı ve "Bedel" adında merkezi bir haber bülteni çıkarmayı karar altına aldılar.

Solun güçlenmesi neye bağlıdır?

● N. GÜREL

Bugün ülkemizde her sol eğilimli yurttaş, faşizme karşı sol güçlerin birliğini ve bu yolla faşist diktatörlüğün karşısında halktan yana, devrimci, demokratik bir erk alternatifinin oluşmasını özlüyor, bunu umut ediyor.Öteyandan sol güçlerin yurtdışındaki temsilcileri arasındaki eylem birliğinin,ortak hedefler çevresindeki bir işbirliğinin, bu beklentiye yanıt verilmesinde olumlu bir işlev göreceği de genel olarak paylaşılan bir görüştür.

12 Eylül 1980'den bu yana, sol güçlerin yurtdışındaki temsilcileri arasında eylem birliği çalışmalarında bir çok olumlu adım atılmıştır.Ama gene de,yapılanların, yapılması gerekenlerle, hatta yapılması hemen olanaklı olanlarla karşılaştırıldığında çok geride kaldığı kolaylıkla görülebilir.

Sol güçlerin eylem birliğinin sağlanmasının önündeki aşılması gereken bir dizi engele, son aylarda, ne yazık ki, bir yenisi daha eklendi. Sözkonusu olan, Dev-Yol'un Batı Avrupa'daki kimi yöneticilerinin savundukları "yeni anlayış"tır. Bu "yeni anlayış"ın savunucuları, Türkiye'de solun gerçek bir güç olmadığını, bu nedenle de solun eylem ve işbirliğinin anlamsız olduğunu savunmakta ve yapılması gereken ilk işin "gerçek bir güç olmak için" çalışmak olduğunu ve ancak "tabandan örgütlenecek olan" tek bir "politik organizasyon"un, tüm yığınların birliğini sağlayacağını öne sürmektedir (Devrimci İşçi, 2 Şubat 1984, Cephe Üzerine başlıklı yazı). Dev-Yol yöneticileri, bu gerekçeyi öne sürerek, oluşmasına en başta kendilerinin önayak oldukları FKBDC adlı kuruluştan ayrılmış ve bunun dağılmasına yol açmışlar, aynı zamanda ayrı bir platformda sürmekte olan en geniş sol güçlerin eylem birliği çalışmalarında da olumsuz bir tutum takınmışlardır.

Elbette bir politik akımın kendisinin gerçek bir güç olmadığını öne sürmesine (bunun Dev-Yol açısından gerçekleri tam yansıtmadığına inanmamıza karşın) bizim ilkesel olarak bir diyeceğimiz olamaz. Bu sözkonusu örgütün kendi iç sorunudur. Kendilerini istedikleri gibi değerlendirebilirler. (Biz sözkonusu kişilerin savunduğu kendiliğindenci savaşım ve küçük burjuva popülist parti anlayışının, "gerçek bir sol güç" yaratma, yığınları devrimci hedefler çevresinde birleştirme gibi bir yeteneğe sahip olmadığına da inanıyoruz). Ama asıl söz konusu olan, bu kişilerin bu saptamayı tüm sol adına yapmalarıdır, tüm solun gerçek bir güç olmadığını öne sürmeleridir.

Biz, işçi sınıfının geri çekilme döneminin ve sol güçlerin aldıkları yaraların, sözkonusu kişilerin bilincindeki çarpık bir yansımasının ifadesi olduğuna inandığımız bu savı yanıtlamak için, işçi sınıfının şimdi yeniden güç topladığını, yeni savaşımlara atılmaya hazırlandığını ve şu ya da bu sol gücün (ya da güçlerin) savaşımı sürdürdüğünü, her yolla devrimci ajitasyonunu yaydığını ,politik etkisini, yığın bağlarını artırdığını, düşmanın aralıksız polisiye ve psikolojik saldırılarına karşın, geçmişten dersler çıkararak, eksikliklerini gidererek güçlendiğini gösteren kanıtlar öne sürmeyeceğiz. Tüm sol örgütlerin tüm üye ve yandaşlarınca tartışmasız benimseneceğine inandığımız tek bir kanıt öne sürmekle yetineceğiz. Şunu soracağız: Eğer sol güçler Türkiye'de gerçek bir güç değilse, bugün sınıf savaşımının, antifaşist savaşımın en sert ve en acımasız gittiği alanlar olan diktatörlüğün zindanlarındaki boyuneğmez direniş kimin, hangi güçlerin savaşımıdır? Direnen politik tutuklular, yalnızca meşru haklarını isteyen, mağdur bırakılmış, ezilen kişiler midir, yoksa politik görüşleri doğrultusunda savaşım veren devrimciler midir? Ve eğer solcu, ilerici tutuklular, farklı politik görüşlerine karşın şu ya da bu düzeyde ve biçimde bir eylem birliğini gerçekleştirmiş olmasalardı, tüm toplumu derinden etkileyen bir savaşım verebilirler miydi? Eğer onlar böyle direnmeselerdi, faşist diktatörlük içyüzünü bu denli çıplak açığa vurmak zorunda kalır mıydı? Dışarda politik af istemi, anaların ve tutuklu yakınlarının hareketi böylesine geniş bir yankı bulur muydu?

Zindanlardaki durum bugün rejimin bir bakıma en zayıf noktasıdır. Ve faşist rejimin ortak sürdürücüsü olan Evren-Özal ikilisine karşı zindanlarda ölümü bile göze alarak direnen devrimciler bu noktaya vurdukça, halkımızın demokrasi savaşımına büyük bir katkı yapıyorlar.

"Demokrat Türkiye" gazetesi anaların, tutuklu yakınlarının hareketine büyük bir değer biçtiğini öne sürüyor ve okuyucularını bu hareketi desteklemeye çağırıyor. Doğru yapıyor. Ama bu gazetenin,solun eylem birliğini "anlamsız" bulan yazarları bu hareketin oluşmasının, bir yerde, içerdeki devrimcilerin ortak çıkarlar temelindeki eylem birliğinin ve bu yoldaki özlemlerin bir yansıması olduğunu, ne yazık ki, göremiyorlar. O nedenle de, bu hareketi desteklemek, daha da yığınsallaştırmak için dışardaki sol güçlerin eylem birliğinin ne denli zorunlu olduğunu da kavrayamıyorlar. Bunun, içerdekilerin eylem birliğini geliştirmede, dolayısıyla direnişi yenilmez kılmada ve genel olarak faşist rejimin temellerini sarsmada ne denli hızlandırıcı bir işlev göreceğini ise hiç görmüyorlar.

Biz, baştan beri, sol güçlerin eylem birliği yapması için, bu güçlerin, devrim stratejisi vb. konularda anlaşmaya varmalarını önkoşul olarak öne sürmenin yanlışlığına dikkati çektik. Bu gibi konularda anlaşmanın,ileri düzeyde ve Marksizm-Leninizm temelinde ideolojik-politik yakınlık ve uzun süreli ortak savaşım deneyimi gerektirdiğini söyledik. Tersine yaklaşımların arabayı atların önüne koşmak olduğunu belirttik. Sol güçlerin bir tek konuyla, bir tek istemle, bir tek politik hedefle bile bağlı olsa, ortak benimseyecekleri ivedi politik şiarlar çevresinde ortak eylemler gerçekleştirmesinin tek yapıcı ve sonuç alıcı yaklaşım olduğunu savunduk. Cephenin bir anda oluşmasının olanaklı olmadığını, ama hemen olanaklı olan eylem birliğinin bunu hızlandıracağını vurguladık. Son aylardaki kimi olumlu gelişmeler bu yaklaşımın doğruluğunu kanıtlarken ve bugün en geniş güçlerin eylem birliği bu denli zorunlu iken, ne yazık ki, dün "yalnızca devrim programında anlaşırsak birlik oluruz" diyen Dev-Yol'un yurtdışı yöneticileri, şimdi, "hiçbir konuda hiçbir güçle birlik olmayız" diyorlar. Bu, öteki sol güçlere karşı sekterce bir tutum olmuyor mu?

Acaba öteki sol güçlerle birlikte görünmekten mi çekiniyorlar? Onlardan uzak durmanın, "gerçek bir güç" olduğuna inandıkları başka güçlerle, örneğin "tabandan örgütlenecekleri " öne süren ve kendilerine "demokratik sol" diyenlerle birlikte olabilmek için zorunlu olduğunu mu düşünüyorlar? Bilmiyoruz, ama sol güçlerin bugünkü birliğine karşı çıkan her tutumun, yalnızca faşist diktatörlüğün çıkarlarına hizmet edeceğini aklı başında her solcu biliyor. (Biz diktatörlük karşıtı her gücün öteki diktatörlük karşıtı güçlerle ikili,çoklu her tür işbirliğini, kendimiz içinde olmasak bile, destekleriz. Ama tek bir koşulla: Tüm demokrasi güçlerinin birliğini savunmaları ve ikili ilişkilerini tüm diktatörlük karşıtı güçlerin birliğini sağlama çabasıyla bağlamaları koşuluyla).

Bugün ilerici politik tutukluların faşizmin zindanlarından kurtarılması ve Türkiye'ye Amerikan nükleer roketlerinin yerleştirilmesini önlemek için sol güçlerin, tüm ulusal demokratik güçlerin eylem birliği, ortak savaşımı, hep birlikte aynı hedefe vurmaları her zamankinden daha çok zorunludur. Bugün, zindanlardaki barış ve demokrasi savaşçılarıyla en küçük bir ortak yanı, en küçük kişisel ya da politik bir bağı olan her yurttaş, bu birliği sağlamak için her çabayı göstermekle görevlidir. Şu yada bu "yeni" ya da eski anlayışa dayanarak bundan geri duranlar, hiçbir zaman, hiç kimseyi kendilerinin emperyalizme ve faşizme karşı olduklarına inandıramıyacaklardır.

Biz Dev-Yol hareketinin antiemperyalist, antifaşist ve gerçek bir güç olduğuna olan inancımızı gelecekte de korumak istiyoruz. Bunun için, Dev-Yol ve yandaşlarıyla her yerde, yurtdışında, ülkede ve zindanlarda gerek ikili, gerekse daha geniş sol platformlarda buluşmak, ortak savaşım vermek için her çabayı göstereceğiz. Sol ancak, tüm sol güçlerin ortak savaşımıyla güçlenebilir.

BİR TELEFON GÖRÜŞMESİ

●Yaşar EMRE

Genel Kurmay Başkanı Org. Üruğ'un İstihbarat subayı, heyecanla makam odasına daldı. Nefes nefese, "komutanım dedi, sayın Cumhurbaşkanımızın, azılı komünist yazarlardan Uğur Mumcu'yla gizli bir telefon konuşması yaptığını tesbit ettik, bantlar elimizdedir."

Ve birlikte aşağıdaki telefon konuşmasını heyecanla dinlediler:

- Alo, ben Cumhurbaşkanı Kenan Evren,
- Hürmetler ederim paşam, bu ne sürpriz?
- Bugünkü Cumhuriyet'de yayınlanan yazını okudum, bravo, iyi yazmışsın.
- Estağfurullah paşam, sayenizde yazmaktayız.
- Komünistlerin Sovyet uşağı ve Sovyet uydusu olduklarını tam bir ehliyetle belirtmişsin. Hele bunların "yeni Mandacılar" olduğunu açıklaman pek hoşuma gitti.
- Daha da yazacağım paşam.
- Yazında bir nokta dikkatimi çekti: "Bizim Radyo tam anlamıyla uydu ve uşaktır" diyorsun da, TKP için yalnızca uydudur hükmünü veriyorsun. TKP tam anlamıyla uydu değil mi? Neden TKP için de uşak demiyorsun? Bu pek anlaşılamıyor.
- Haklısınız paşam, dil sürçmesi olmuş, bağışlayın.
- Yazında bazı karışık düşünceler de var Mumcu!
- Aman paşam, nasıl olur?
- Aydınların tutuklanmasından komünistlerin çıkarı var demekle ne kastediyorsun? Bu rejime karşı bir eleştiri mi ?
- Haddimize mi düşmüş paşam. Biz rejimi eleştirmiyoruz, tam tersine, sizin yaptıklarınızı da komünistlere yüklüyoruz. Sayın paşamız da, komünistler de "daha çok insanın görüşlerinden ötürü yargılanmalarını, cezaevlerine girmelerini isterler" diyerek, yapılanları paylaştırıyoruz.
- Bana bak Mumcu, biz ne yapıyorsak milletimiz için yapıyoruz. Yaptıklarımızın şerefini hele komünistlerle paylaşmaya hiç niyetimiz yok, bunu bilesin. O aydın dediklerinin arasında kıpkızıl komünistlerin varlığını da unutma...Ayrıca benim adım McCarthy filan değil, Kenan Evren...
- Paşam beni anlamanız lâzım. Ne de olsa Cumhuriyet gazetesinde yazmaktayım.
- Zaten bu gazete malum.
- Mesele de burada ya paşam. Bizi okuyanlar size karşı. Marifet onları aynı zamanda komünistlere karşı tutuma zorlamak. Ben demeye getiriyorum ki, "aman ha, komünistlerden uzak durun, zira onlar, sizin tutuklanmanızı isterler ki, sırtınızdan propaganda yapabilsinler, siyasal ideolojik malzeme çıkarabilsinler." Paşama gerçi McCarthy'ci demekteyim ama, aynı zamanda aydınların kulağına fısıldıyorum ki, bu komünistlerin sola verdiği zararı McCarthy'ci-faşist paşamız bile vermemiştir.
- Ağzını bozma Mumcu..
- Başüstüne paşam.
- Sen yazında, Türk-Sovyet, Türk-Bulgar ticari ilişkilerini zararlı mı görüyorsun, yoksa, katıldığın bir şirket var da, komünistler neden milliyetçilerle ortaklık kuruyor da, bizim köşeyi dönmemizi sağlamıyorlar diye mi yakınıyorsun, pek anlaşılmıyor.
- Nereden çıkardınız paşam?
- Bana bak, yazdığını gözün görmüyor mu senin? "Komünizmin her görüldüğü yerde ezilmesini isteyenlerle, proletarya enternasyonalizmini savunur görünenler arasında ticari ortaklıklar kurulmamış mıdır?" diye soran sen değil misin? Yani sen sosyalist ülkelerin komünist patronlarla ticaret ortaklığı kurmasını mı istiyorsun, yoksa, Başkan Reagan gibi, sosyalist ülkelere ticari ambargo koymamızı mı teklif ediyorsun, hiç belli değil. Böyle açıklar verirsen, yatsıya kadar bile yanamazsın, aklını başına topla...
- İşin bu tarafını düşünmemiştim, paşam. Ben daha çok bizim okurların tüccarlığa filan duyduğu tepkiden yararlanayım da, emperyalistlerle kirli iş çeviren iş adamlarımızın durumunu bir nebze olsun rahatlatayım diye düşünmüştüm.
- Hem sonra, şu Ruslarla, Bulgarlara iyi saldırmışsın ama, sonra sözü dönüp dolaştırıp müttefikimiz Amerika'ya getirmişsin. Amerikan düşmanlığının en tehlikeli cereyan olduğunu bilmiyor musun ?
- Ah paşam bilmez olur muyum? Ama, gelin de şu Cumhuriyet gazetesinde Amerikan uşaklığından söz etmeden, komünistleri Rus uşağı diye suçlayın...Bu olacak iş değil. Göreceksiniz, böyle yazmama rağmen gene de okurlardan nasıl tepki gelecek...İşlerimiz zor paşam. Baksanıza, bunca çabama rağmen, bizim gazetenin en fazla okunan yazarlarına şimdiye kadar komünistlere karşı tek kelime yazdırtamadım...Adamlar inatla susuyorlar. Ali Sirmen'in akibeti bile bunların aklını başına halâ getirmedi...İşimiz zor, işimiz zor paşam..
- Tamam, anlaşıldı, bizimki daha zor, yakınıp durma. Sen şöyle bakalım, şu yakınlarda Ağca'yı yeniden ziyaret edecek misin?
- Ettim bile paşam. Yeni ifşaatlarda bulunacağını bana söyledi.
- Aman deme?
- Bulgar ve Sovyet gizli servislerinden kendisine gelen son emri açıklayacak. Komşularımız, Ağca'ya, 25 Mart'da SODEP'i, DYP'yi ve RP'ni destekleme emri vermişler.
- Desteklemiş mi bari?
- Elbette...Vitoşa hikâyesi bu sefer pek etkili olmayacağından, gizli toplantı, tahmin buyuracağınız gibi, Kıbrıs Rum kesiminde yapılmış. Bütün çok uluslu kaçakçı şebekelerinin elebaşlarının kaldığı ünlü bir otelde, Savcı Martella ile TKP arasında bir görüşme olmuş. Bu görüşmeye CİA'dan Paul Henze de katılmış...Ayrıca Humeyni'nin üst düzeydeki bir yetkilisiyle, TIR şoförü kılığında Mafya babaları, ASALA temsilcisi, Vatikan'dan bir Kardinal, Solidarnoşu temsilen, bu örgüte sızmış bir Arnavutluk ajanı, bir de Tercüman Gazetesi sahibi Kemal Ilıcak...
- Höst, dur bakalım Mumcu. Özel işlerini böyle ciddi meselelere karıştırmaya kalkma. Ilıcak'ı çıkar, gerisini yaz...
- Baş üstüne paşam.

Bant burada sona erdi. Org. Üruğ, kısa bir tereddütten sonra, yaverine dönerek şunları söyledi:

- Albay, bizim Kenan iki kadehten sonra, bu konuşmayı nasılsa ağzından kaçıracak. Sen iyisi mi, şu Mumcu'yu bir kaç aylığına içeriye aldırtıver de, bir çuval incir berbat olmasın... Ha, sahi... Mumcu'nun rütbesi neydi?
- Belli olmasın diye sakıncalı piyade yapmıştık paşam...

Uğur Mumcu adlı yazarın 24 Mart 1984 günlü Cumhuriyet gazetesinde antikomünist bir yazı yayınlaması, Cumhuriyet okuyucularının tepkisiyle karşılandı. Kimi okuyucular, Mumcu'ya gönderdikleri protesto mektuplarının bir kopyasını da bize ilettiler. Birkaç örnek...

"Senin 'yurtdışı örgütü' dediğin parti, bugün ülkemizde savaşın orta yerindedir. Söylesene sütun sütun bunları! Ama söyleyemezsin. Faşist cuntanın sana gösterdiği minderde güreşmeye çoktan bağlanmışsın. Sütunlarında nice gericilerin tepkileri, eleştirileri yer aldı. Bu sana göre demokratlık örneği. Öyleyse bir 'demokratlık örneği' de şimdi gösterebilecek misin? Benim mektubumu yayınlayabilecek misin?"

Edip Meriç - GAZİANTEP

"Bir dökümhanede kalıpçı olarak çalışmaktayım. Ben Cumhuriyet kapandığında oğlum Özgür'ü kaybetmiş gibi üzülür, her açıldığında küçük kızım Eylem'in doğumu gibi sevinirim...Uzun uzun yazmayacağım. Yaptığınız benim anlattıklarımı bilmemenizden değil. Ama artık daha iyi anladım ki, Bizim Radyo'yu şimdi daha iyi dinlemeliyim. Her Cumhuriyet okuruna dinletmeliyim. Bundan böyle yalnız karıma değil, yarım pabuçlu Özgür'üme de dinletmeliyim."

Ahmet Şentürk - İZMİR

ÇETİN BİR SAVAŞIMA HAZIR OLALIM

Başı 1. sayfada

Günümüz koşullarında faşizm kendine hiçbir zaman kalıcı bir yığın tabanı sağlayamaz. Hele Türkiye'de hiç sağlayamaz.

Türkiye'de enflasyon her ay ortalama % 3 artıyor. Emekçilerin satın alma gücü sürekli geriletiliyor. Üretim ve sabit yatırımlar artmıyor, tersine varolan ulusal üretim kapasiteleri emperyalistler yararına tahrip ediliyor. Dış ödemeler dengesi yabancı bankaların keyfine ve İran-Irak savaşının kaderine bağlanıyor.

Türkiye'de kısıtlı sendikal haklara rağmen sendikalaşmak isteyen işçiler işten atılıyor. Yiyecek bir şey almak için boş gazoz şişesi çalan çocuklar kelepçelenip tutuklanırken, iki tane milyarlık kaçakçılık davası sanığı holding sahibi göz göre göre salıveriliyor.

Türkiye'de cezaevlerinde onbinlerce politik tutuklu var. Bunlar hunharca eziliyor, öldürülüyor. Basın sansür altında. Komünist Partisi'nin, sol partilerin yasaklı tutulmasıyla yetinilmiyor, seçimlerde üçüncü büyük parti olduğunu kanıtlamış sağcı-tutucu bir parti bile kapatılmak isteniyor.

Vaşington Türkiye'ye nükleer roketler, kimyasal silahlar yerleştirmek istiyor ve bu amaçla tüm komşularıyla ilişkilerini gerginleştirmeye çalışıyor.

Böyle bir ülkede rejimde politik istikrardan, onun temeli olan sosyal istikrardan hiçbir zaman söz edilemez. Böyle bir ülkede köklü politik ve sosyal-ekonomik dönüşümler gerçekleştirmeyi, halkın sorunlarını çözmeyi amaçlamayan hiçbir güç halkın uzun süre desteğini kazanamaz.

İşbirlikçi oligarşi bu gerçeğin bilincindedir. O nedenle şimdi tüm akıl hocaları yırtılan parlamento kılıfını nasıl yamarız, yarın ,daha da yıpranacak olan Özal'ın yerine hangi atı öne süreriz, halkı, muhalefeti nasıl bölüp parçalarız diye kafa patlatıyorlar.

Özal hükümeti ise, % 43 " oy desteği" aldığını bile çoktan unutmuş, kuru sıkı atarak kendini savunmaya çalışmaktadır. Halk, "Nedir bu zamlar?" diyor. O, "Haberim yok, KİT'ler yapıyor" diyor. Halk, "Nedir bu asgari ücret, bu ücret zamları neye yeter?" diyor. O, "Ben yapmadım, komisyon yaptı, YHK yaptı" diyor. Halk, "Nasıl olur da cezaevlerinde eli kolu bağlı insanlar öldürülür?" diye soruyor. O, "Haberim yok, sıkıyönetim bakıyor" diyor. Halk, "Daha dün seçimlere giren parti şimdi nasıl kapatılır?" diye soruyor. O, "Şimdi sizden duydum, mahkemenin işidir" diyor. Halk, "Türkiye'ye Amerikan roketleri gelecek mi?" diyor. O, "Hiç duymadım, haberim yok, zaten bu işe NATO bakar" diyor.

Böyle bir hükümet hiç dört yıl daha ayakta kalabilir mi?

Özal'ın lafları çabuk tükenmiştir, ama o gene bildiğini okumakta, halka ve ülkeye en büyük zararları verecek adamları hızla atmakta, "iş bitirmekte"dir. Ne ki, atılan her adım mevcut istikrarsızlığı daha da artırıcı sonuçları hazırlamaktadır.

Evren-Özal ikilisinin tehlikeli gidişi, şimdi diktatörlük karşıtı güçleri birbirine daha da yakınlaştırmıştır. TKP ve öteki sol güçler, SODEP, Refah Partisi ve DYP seçim sonuçlarını değerlendirmede ve Amerikan roketlerine karşı çıkmada önemli ölçüde birleşmişlerdir. Tüm bu güçler hükümetin ekonomik politikasına da karşıdır. Bu güçlerin, farklı konumlardan da olsa, aynı hedefe vurmaları, geniş yığınların birbirine daha da yakınlaşmasına elverişli bir ortam yaratabilir. TKP tüm diktatörlük karşıtı güçler arasında ulusal demokratik, yapıcı bir diyalog kurulmasının zorunlu olduğu saptamasını işte böylesine nesnel etmenlere dayandırıyor.

Ama , rejimin bunalımını daha da derinleştirecek, ulusal demokratik güçleri birbirine daha da yakınlaştıracak olan asıl etmen, yığınların artan hoşnutsuzluğunun somut eylemlere dönüşmesi olacaktır. Şimdi bu yolda ilk belirtiler ortaya çıkıyor. Ege'den sonra Karadeniz ve Marmara'da da tütün üreticileri diktatörlük koşullarında ilk kez toplu protesto eylemleri gerçekleştirdiler. 16 bini aşkın ODTÜ öğrencisi topluca üç günlük bir yemek boykotu yaptı. Fabrikalardaki küçük direnişlerin sayısında artış vardır. İstanbul Kulaksız'da 1000 yurttaşın polisin bir cinayetini protesto için karakolun önüne yığılması anlamlıdır. Binlerce tutuklu yakını hareket halindedir. Generallerin ve Özal'ların alnında biriken terler artıyor.

1 Mayıs'ı böyle bir ortamda kutlayacağız. Parti örgütlerimiz yerel seçim kampanyasında başarılı bir sınav verdiler. Onlar şimdi sınıf bilinçli işçilerle, yurtsever gençlerle, devrimci aydınlarla birlikte 1 Mayıs'ı yığınsal olamasa da, anlamlı ve etkili biçimlerde kutlayacaklardır. 1 Mayıs ateşi sönmeyecektir.

Komünistler şimdi tüm dikkatlerini yığınların durumu, yakıcı sorunları, onların ruh hali , örgütlenmesi ve en küçük de olsa her bir hareketi üzerinde yoğunlaştırıyorlar. Tüm ilerici yurtsever güçleri, yığınların, hükümetin uygulamalarını protesto etmesini desteklemeye, halka arka çıkmaya çağırıyorlar. Kutlu yoldaşın, "Çetin bir savaşıma hazır olalım" sözlerini yaşama geçiriyorlar.

---

1 MAYIS 1977'DE ÖLDÜRÜLEN 34 YURTSEVERİ UNUTMADIK!

YÖK KALDIRILSIN, ÜNİVERSİTELERDEN ÇIKARILAN TÜM ÖĞRETİM ÜYELERİ VE ÖĞRENCİLER GERİ DÖNMELİDİR!

GÜBRE ZAMMI KALDIRILSIN, TABAN FİYATLARI YÜKSELTİLSİN. KÜÇÜK VE ORTA KÖYLÜLERE DAHA ÇOK VE UCUZ KREDİ!

TÜM KOMŞULARIMIZLA DOSTLUK VE BARIŞ! ORTADOĞU'DA AMERİKAN JANDARMALIĞINA HAYIR!

ROKET DEĞİL, İŞ-EKMEK-ÖZGÜRLÜK!

VERGİ YÜKÜ TEKELLERE, TOPRAK AĞALARINA!

SERGİLEMEK YETMEZ

Başı 4. sayfada

emperyalizme peşkeş çekme, tütün ekimini baltalama, yabancı sigaralara ve Amerikan tütüne kapı açma manevrası olarak da değerlendirilmelidir.

Saldırı daha bitmedi. Bitmeyecek. İMF'ye verilen Niyet Mektubu, imzalanan Stand-by anlaşması saldırının amaçlarını ve boyutlarını sergiliyor. Bu saldırı karşısında yalnızca durum sergilemekle yetinilemez. Yalnız ekonomi cephesinde değil, tüm alanlarda halka karşı saldırıya geçen Evren-Özal ikilisi durdurulmalıdır. Halkın artan protestolarına arka çıkmak, iş için, ekmek için, yaşamak için, halkla birlikte bu saldırıyı püskürtmek zorunludur.

TKP'nin Sesine kulak ver!

Hergün saat 5'de 25 m, 11820kHz; saat 7,9,11,13,17, 19'da 31m, 9585kHz; Saat 21,23,01'de 49m, 6200kHz; Pazar günleri bunlara ek olarak saat 15'de 31 m, 9585kHz.

AMERİKAN ...

Başı 1. sayfada
nuşmada, NATO'nun savaş hazırlığı planlarını savundu.

Ne ki, İzmir'de Pentagon'un, silahlanma yarışını uzaya sıçratma planlarını görüşen NATO başları, ummadıkları bir tepkiyle karşılaştılar.

TKP'nin yanısıra, ondan farklı olarak Türkiye'nin NATO'ya üyeliğinin sürmesini savunan kimi güçler bile, SODEP, Refah Partisi ve DYP Türkiye'ye nükleer roket yerleştirilmesine karşı çıktılar.

Bu üç partinin yöneticileri 3 Nisan günü ayrı ayrı yaptıkları açıklamalarda bu roketlerin yerleştirilmesinin Türkiye'nin güvenliğini tehlikeye atacağı görüşünde birleştiler. SODEP Genel Başkan Yardımcısı C.Kartay demecinde şöyle dedi: "Nükleer savaşın insanlık alemi için onarılması çok zor sonuçlara neden olacağı görüşündeyiz. NATO'nun Türkiye'ye füze yerleştirme girişimine katılmamaktayız. Böyle bir uygulamanın ülkemiz üzerinde, dış politikamızda ve komşu devletlerde yaratacağı kaygı ve kuşkuların üzerinde önemle durulmasını zorunlu saymaktayız."

Refah Partisi Genel Başkanı A.Tekdal ise demecinde şunları vurguladı: "Türkiye'ye nükleer füzelerin yerleştirilmesi halinde ülkemiz nükleer bir savaşın hedefi haline gelecektir. Bu füzelerin ülkemize yerleştirilmesine kati olarak karşıyız. Hükümetin bu kadar önemli bir konuyu kamuoyu, parlamento ve siyasi partilerden habersiz karara bağlaması düşünülemez."

DYP'den İ.S.Çağlayangil de konuyla ilgili açıklamasında, Türkiye'ye nükleer füze yerleştirilmesi yolunda alınacak bir kararın Türkiye savunmasına ek bir tehdit anlamına geleceğini belirtti.

Bu geniş tepkiler karşısında Amerikan planlarını açıktan savunmaya cesaret edemeyen hükümet ve Amerikancı çevreler, şimdi kamuoyunu yatıştırma, oyalama taktiği izliyorlar. Bunların tümü şimdi bu amaçla şöyle konuşuyorlar: "Pershing ve Cruise'ların Türkiye'ye yerleşmesi için önce bir NATO kararı gerekir. Mevcut olmayan bir karar hakkında endişe duymaya gerek yoktur." Ama bunlar NATO'nun böyle bir karar almasına karşı çıkmıyorlar. Bu yoldan ABD'nin NATO'ya böyle bir kararı aldırmasına yardımcı oluyorlar.

Çünkü ABD, Türkiye'ye nükleer roket yerleştirmekte ısrarlıdır. Ve yerel seçimlerden sonra, 31 Mart günü, Amerikanın Sesi Radyosu Amerikan hükümetinin görüşünü yansıttığını belirttiği bir yorumunda şöyle diyordu: "Türkiye'yi önümüzdeki dönemde pek çok görev bekliyor." Bu koşullarda roketlere gerçekten karşı çıkmak, ancak "Ne ABD, ne NATO kimse Türkiye'ye nükleer roket yerleştirme kararı alamaz. Biz böyle bir karar alınmasına karşıyız" demekle olanaklıdır. O nedenle "Bunun kararını NATO alır" diyen herkes aslında NATO'nun bu kararı almasını istiyor, savunuyor demektir. Uzun yıllar Dışişleri Bakanlığı yapmış olan Çağlayangil'in sözkonusu demecindeki NATO'nun vecibeleri içinde nükleer füzelere izin vermeye mecbur kılan bir hüküm yoktur" sözleri, aslında, Türkiye'nin NATO'ya üyeliğinin ardına saklanarak Türkiye'ye de roketlerin yerleştirilmesini gerçekleştirmeye çalışanlara yerinde bir yanıt olmuştur.

Vaşington'un Türkiye'deki hoparlörleri şimdi roketlerin yerleştirilmesini sağlamak için antisovyetik kampanyaya hız veriyorlar. Tercüman'da Nazlı Ilıcak 5 Nisan günlü yazısında Barış Derneği davasının militarist savcı ve yargıçlarının ağzıyla, roketler üzerine "ortada fol yok yumurta yokken üzülüp dövünmek, ABD'nin veya NATO'nun oyununa geliyoruz demek hedef saptırmaktan başka birşey değildir" diyor. Ilıcak ve onu böyle konuşturanlara göre "hedef Sovyetler Birliği olmalıdır, çünkü Türkiye'yi doğrudan tehdit eden Sovyet roketleridir."

Oysa Sovyetler Birliği, SBKP MK Genel Sekreteri Çernenko yoldaşın 9 Mart günlü Pravda gazetesine verdiği demeçte bir kere daha vurguladığı gibi, tüm dünyadaki roketlerin eşit güvenlik temelinde azaltılması ve giderek kaldırılmasından yanadır. Buna yanaşmayan ise ABD ve bağlaşıklarıdır. Çernenko yoldaş, eğer ABD ve onunla birlikte davranan öteki NATO ülkeleri Batı Avrupa'da Amerikan roketlerinin yerleştirilmesinden önceki duruma yeniden geri dönülmesi yolunda önlemler alırlarsa, Sovyetler Birliği'nin silahsızlanma görüşmelerine hazır olduğunu açıklamıştır. Açıktır ki,böylesi görüşmelerin başlaması ve olumlu bir sonuca ulaşması, Türkiye'ye nükleer roketler yerleştirilmesi sorununu otomatikman ortadan kaldıracaktır. Çernenko yoldaş söz konusu demecinde Sovyetler Birliği'nin silahlanma yarışının durdurulması ve silahsızlanma amaçlarına ulaşmak için tüm devletlerle işbirliği yapmak istediğini de vurguladı. Türkiye ise her zaman olduğu gibi bu önerilere kulağını tıkıyor.

Amerikan emperyalizminin ve işbirlikçi oligarşinin sözcüsü Ilıcak gibiler, yerel seçimlerde kendi diktatörlük rejimlerine karşı çıkan burjuva muhalefet partilerinin şimdi Amerikan saldırgan planlarına da karşı çıkmaya başlamaları karşısında paniğe kapılıyor ve antikomünizm ve antisovyetizmle bu güçleri geriletmeye çalışıyorlar.

Son haftalardaki gelişmeler, Türkiye'de barış ve demokrasi savaşımının iç içe olduğunu ve her ikisinin başarısının da antisovyetizme karşı çıkmakla, SSCB ile iyi komşuluk ilişkilerinin gelişmesiyle bağlı olduğunu daha açık ortaya çıkardı.

Asıl Amerikan roketlerine karşı çıkan güçlerin önünde büyük görevler duruyor. Pentagon'un planları, ancak "Amerikan ölüm roketlerine hayır!" belgisi milyonlara malolursa, ancak en geniş güçler barış ve yumuşama için aktif bir işbirliğine girerlerse önlenebilir.

ZİNDANDAKİ YURTSEVERLERİ...

Başı 1. sayfada
törlük ve onun eteği altında emekçi halkın boğazına sarılan Özal hükümeti, ayakta kalmak için baskı ve işkenceden, terörden başka yol olmadığını çok iyi biliyorlar. Emperyalizmin dayattığı ekonomik reçetelerle halka yaşamı cehennem edenler, Amerikan emperyalizmiyle her biri barışa ve vatana ihanetin ağır damgasını taşıyan anlaşmalar imzalayanlar, halkı yıldırıp korkutarak, boyun eğmeye zorlayarak iktidarlarını sürdürmek istiyorlar. Onlar, genel politik af hareketinden bunun için, bu hareket kanlı saltanatlarına yöneldiği için korkuyorlar. Evren de, Özal da, cunta parlamentosundaki öteki kukla partiler de genel politik affa bunun için karşıdırlar.

Genel politik af için hareket, bugün sınıf savaşımının odaklaştığı, derinleşen sınıf çelişkilerinin apaçık yansıdığı bir alan haline gelmiştir. Bugün gittikçe devleşen pahalılık karşısında cüce ücretlerle yaşam ve ekmek kavgası veren işçi sınıfı, her gün sayıları kabaran 6 milyonluk işsiz ordusu, milyonlarca az topraklı ve topraksız köylü, düşük taban fiyatlarıyla elleri böğründe kalan küçük ve orta üreticiler, kepenkleri kapanan esnaf, düşüncelerine kilit vurulmuş aydın ve geleceği karartılmış gençlik yığınları, ulusal varlıkları yok edilmek istenen Kürtler... şimdi kendi günlük kavgalarının, zindanlardaki ilerici, yurtsever, komünist işçi ve aydınların direnişiyle sıkı bağını daha iyi görüyor. Ekmek kavgasının genel politik af kavgasıyla, toprak özleminin,insanca özgür ve aydınlık bir Türkiye'de yaşama kavgasının genel politik af hareketiyle bağını görüyor. Çünkü faşizmin zindanları ekmek, toprak, yaşama, özgürlük savaşımı veren herkesi tehdit ediyor.

Bunun için genel politik af hareketi, ekmeğini, barışı, özgürlüğü savunan Türk ve Kürt tüm halkımızın hareketidir. Bu hareket şimdi daha örgütlü, daha güçlü, daha özverili yürümelidir. Cuntanın zindanlarında ölümü göze alarak direnen yiğit insanlar, en kötü koşullarda bile savaşılacağının örneğini kanlarıyla, canlarıyla verdiler, veriyorlar.

Genel politik af için daha güçlü yürüyecek bir savaşım,yalnız zindanların kapılarını zorlamakla kalmayacaktır, aynı zamanda ulusal çapta bir direnişin ilmik ilmik örülmesine ve demokrasiye gerçek bir geçiş için elverişli ortamın hazırlanmasına katkıda bulunacaktır.

1 Mayıs'ta sesini yükselt!

İşçiler, tüm emekçiler,

Tüm dünyadaki işçilerin, emekçilerin birlik, dayanışma ve savaşım günü olan 1 Mayıs kutlu olsun!

TKP bütün tutuklu ya da yurtdışına çıkmak zorunda kalmış sendikacıları, zindanlardaki tüm ilerici, antifaşist tutukluları dayanışma duygularıyla selamlıyor. Bu 1 Mayıs'ta da yalnız değilsiniz.

Darbeci generaller Türkiye halkının 1 Mayıs'ı özgürce kutlamasını yasakladılar. Ama 1 Mayıs ateşini söndüremediler.

Kapitalist sömürünün, işsizliğin görülmedik ölçüde arttığı koşullarda DİSK'li, Türk-İş'li işçiler, sendikasız işçiler, birliklerini sağlamak için çalışıyorlar. TKP işçilerin sendikal birliği, sendikalarda demokrasi için, Türk-İş'in kapitalistlere karşı savaş örgütü olması için çalışıyor.

Bu yıl da, işçiler, köylüler, aydınlar, gençler nerede olursa olsun, nasıl olursa olsun az ya da çok biraraya gelecek, barış-demokrasi-iş-ekmek-özgürlük için 1 Mayıs'ı kutlayacaklardır.

Bu 1 Mayıs'ta hepimiz sesimizi yükseltmeliyiz. Evren-Özal ikilisinin demokrasiye geçildiği sözlerinin yalan olduğu son seçimlerde iyice açığa çıkmıştır. Parlamentonun göstermelik olduğu, halkı temsil etmediği ortadadır. Özal hükümeti Evren cuntasının süngüsüne ve Amerikan desteğine dayanıyor. Bunlar şimdi halka karşı en amansız bir saldırı yürütüyorlar.

Ardı arkası kesilmeyen ve kesilmeyecek olan zamlar, sadaka gibi verdikleri ücret ve maaş artışlarını, taban fiyatlarını sildi süpürdü. İşten atılmalar artıyor. Yerli holdingler yabancı parababalarıyla birlikte şimdi köylünün emeğine, tarlasına, sürüsüne göz diktiler. Devlet işletmeleri yabancı sermayeye teslim ediliyor. Memleketi Amerikan doları için serbest pazara çeviriyorlar. Tüm halkı daha yoksul, daha acılı bir yaşam bekliyor.

Sendikal hak ve özgürlükler işlemez durumdadır. Sıkıyönetim kapitalistlerin çıkarını korumak için işçilere baskıyı sürdürüyor. Askeri cezaevlerinde ilerici tutuklular her gün işkence altındalar. Kürt köyleri aralıksız basılıyor, Kürt halkına zulüm yapılıyor. Generaller cuntası, bugün, geçmişte 1 Mayıs'ı yasaklamak için her yola başvurmuş olanlara bile terör uyguluyor. Şimdi, "Hükümetin maceracı gidişi durdurulmalıdır" dediği için, Doğru Yol Partisi'ni bile kapatmak istiyorlar. Evren-Özal ikilisi demokrasinin can düşmanıdır.

Hepimizi bekleyen en büyük tehlike topraklarımıza Amerikan atom roketlerinin yerleştirilmesidir. Hükümet Amerika ile bu konuda gizli pazarlıklar yürütüyor. Amerikan atom roketlerinin gelmesi demek, Amerikan yönetimi bir dünya savaşı başlatma çılgınlığına kapıldığı an, Türkiye'nin yerle bir olması demektir.

Evren-Özal ikilisini durdurmak, savaş tehlikesinden uzak durmak, demokrasiye geçmek, ancak birleşip savaşım vermekle olanaklıdır. En küçük bir hakkı elde etmek için cesaretle inatçı bir direniş göstermek zorunludur. Ekmeğimize, yaşama hakkımıza saldıranlar beklemiyor. Biz de beklemeyelim.

İşçi, emekçi yurttaş!

1 Mayıs'ta birleş, örgütlen, hükümeti protesto et!

Ölüm roketlerine, zamlara, işkencelere karşı, iş için, ücret artışı için, sendikal haklar için, genel af için, barış ve ulusal demokrasi için sesini yükselt. Komünistler vargüçleriyle sana yardımcı olacak, seni destekleyeceklerdir.

12.4.1984

**TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ
MERKEZ KOMİTESİ**

– YAŞASIN 1 MAYIS, uluslararası işçi sınıfının savaşım günü!

– Selam olsun diktatörlük altında 1 Mayıs'ı kutlayan işçilere, köylülere, aydınlara, gençlere! Selam olsun zindanlardaki yurtseverlere!

– DİSK yöneticilerine özgürlük! Yurtdışındaki sendikacılara özgürce ülkeye dönme hakkı!

– Emekçiler, durmak bilmeyen zamları protesto için hükümete karşı birleşin!

– Sendikal özgürlükleri yeniden kazanmak için ileri!

– YHK kalksın! YHK'nun dayattığı sözleşmeler iptal edilsin! Ücretler derhal artırılsın! Grev ve özgür toplu sözleşme hakkımıza konan yasaklara son!

– İşçiler! Türk-İş'de birleşin, Türk-İş'i patronlara karşı boyun eğmez bir savaşım örgütü yapın. Sendika ağalarına karşı sendikal demokrasi için savaşın!

– Zindanları boşaltmak için, genel politik af için sesimizi yükseltelim! Tutuklu yakınlarını destekleyelim! Barış Derneği yöneticilerine özgürlük!

– Amerika'ya üs değil, işsize iş, köylüye toprak!

– Kürt halkı üzerindeki şoven baskılara son!

– Amerikan nükleer roketlerine hayır!

– Çirkin Amerika'lı, üssünle, silahınla, "yardım"ınla, ajanlarınla defol!

– Sıkıyönetime, olağanüstü hal uygulamasına son!

– Evren-Özal diktatörlüğünü yıkmak, ulusal demokrasiyi kurmak için: İşçiler, köylüler, aydınlar, gençler, Türk-Kürt tüm emekçiler - BİRLEŞİN, YENECEKSİNİZ!

– Selam olsun barışın kalesi Sovyetler Birliği'ne, sosyalist ülkelere, dört kıtada yükselen barış hareketine, emperyalizme, siyonizme, diktatörlüklere karşı savaşan kardeş halklara!

YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!